

MEDUSA

LARS KEPLER

Medusa

Kriminalroman

ALBERT BONNIERS FÖRLAG

Av Lars Kepler har utgivits:

I serien om Joona Linna:

Hypnotisören 2009
Paganinikontraktet 2010
Eldvittnet 2011
Sandmannen 2012
Stalker 2014
Kaninjägaren 2016
Lazarus 2018
Hypnotisören – Black edition 2019
Spegelmannen 2020
Spindeln 2022
Sömngångaren 2024

Fristående:

Playground 2015
Sjömannen 2025

Av Alex Ahndoril har utgivits:

Nyckelserien:

Jag kommer att hitta nyckeln 2023
Jag blundar och ber 2024

Albert Bonniers Förlag
Box 3159, 103 63 Stockholm
www.albertbonniersforlag.se
info@albertbonniers.se

ISBN 978-91-0-018292-2
Copyright © Lars Kepler 2026
Omslag Hummingbirds
Första tryckningen
Tryck ScandBook, EU 2026

TROTS ATT DE hittills elva kriminalromanerna om Joona Linna kan läsas fristående är de samtidigt episkt sammanbundna i en större berättelse och kan därför ibland avslöja delar ur äldre böcker för den nya läsaren.

Prolog

ENLIGT GREKISK MYT är Medusa ett kvinnligt monster med hår av levande ormar och ett ansikte så fruktansvärt att man dör om man ser på henne.

Den romerske skalden Ovidius låter berätta att Medusa var en vacker prästinna som blev våldtagen av havsguden Neptunus i Minervas tempel. I stället för att straffa en annan gud vände Minerva sin vrede mot den unga kvinnan, förstörde hennes skönhet och förpassade henne till gorgonerna, skaran av kvinnliga vidunder.

Utan upprättelse har Medusa förblivit utstött årtusende efter årtusende.

Man kan se denna myt som en berättelse om en kollektiv skuld eftersom offret straffades i stället för förövaren. Denna orättvisa skapade i sin tur en skräck för offret – en föreställning om att man kommer att dö om man råkar möta hennes blick.

HELIX ÄR EN modern rättspsykiatrisk vårdinrättning – med landets högsta säkerhetsklass – i Huddinge strax söder om Stockholm.

Genom dagrummets strimmiga fönster ser det ut som om fullmånen ligger och vilar på murens krön.

Det är känt bland personalen att patienterna påverkas av månens olika faser.

I kväll har de intagna varit konfliktsökande och nervösa: en kvinna svalde en massa toalettpapper och kräktes över bordet och en dement gammal man gjorde ett klumpigt försök att våldta en sjuksköterska.

Många av patienterna på avdelning H1 har gjort sig skyldiga till grova brott och bedöms som extremt farliga och våldsbenäga.

Tommy Kiefer jobbar kväll och natt som skötare på högriskavdelningen. Han är tjugofem år, har en samling oövertänkta tatueringar på armarna och klär sig ledigt, i bomulls-tröjor och svarta jeans.

Hans mörkblonda hår blev tunt redan innan han fyllt tjugo och han är så besvärad över den kala fläcken på huvudet att han alltid döljer den med en bakåtvänd basebollkeps.

En av de intagna, den enda patient som Tommy aktivt undviker att träffa på egen hand, smög fram till honom efter middagen och viskade några ord om månen:

– Den är ett öga som stirrar in i framtiden ... längs en lång kö av döda kroppar som ... som börjar här inne ... hos oss.

Tommy tror att han har hört det mesta under sin tid på Helix, men har märkt att han har blivit lite ömtåligare sedan han och hans sambo Alyssa flyttade isär.

Det är någonting med ensamheten som gör att de dåliga tankarna dröjer sig kvar.

Separationen berodde överhuvudtaget inte på någon konflikt. Alyssa hade bara kommit till insikten att hon inte längre var kär i honom.

Tommy hittade en egen lägenhet och de fortsatte att umgås som vänner.

Men för sex månader sedan träffade Alyssa Ken och då blev det svårare för Tommy att behålla hoppet om att vinna tillbaka henne.

Ken är väldigt possessiv, kramar Alyssas bröst demonstrativt och har handen under hennes kjol när Tommy är på besök.

Efter avdelningens kvällsfika har Tommy suttit i dagrummet och spelat Monopol med några av patienterna innan det är dags för dem att gå tillbaka till sina rum för natten.

Från början var de fem kring bordsspelet.

Nu återstår bara Tommy, Sally och Adidas.

Sally är strax över fyrtio år, har stora dunkla ögon och rakt svart hår som ramar in hennes ansikte som ett nunnedok.

Hon är dömd för fyra fall av mordbrand varav den sista ledde till tolv människors död.

Tommy minns när Sally kom till Helix och isolerades på observationsenheten. Hon pratade maniskt om att hon hade eldflugor i sitt huvud och skrek av smärta när de brände henne inifrån.

Nu sitter Sally rak i ryggen, längst ut på stolens kant och tar de båda tärningarna i sin högra hand.

Hon har smutsiga plåster på varje fingertopp.

Av de ursprungliga spelpjäserna finns endast hatten kvar som Adidas snabbt la beslag på. De övriga är gjorda av alumi-

niumfolie, men Sally har rullat ihop sin lilla hund till en silvrig pinne som hon kallar för pitten.

Hon har bara några få av de blekt pastellfärgade sedlarna kvar när hon kastar tärningarna.

Adidas svettas och hans T-shirt är mörk under armarna.

Sallys ansikte förblir neutralt när hon flyttar sin foliepinne över den slitna spelplanen och stannar utanför det röda hotellet på Norrmalmstorg.

– Varmt välkommen, säger Adidas och ser beklagande på henne.

Hon reser sig, låtsas dra en tändsticka över ett plån och tittar en stund på lågan innan hon kastar den osynliga stickan på honom och går.

Tommy Kiefer tänker ibland på att det kanske ser ut som om han och de andra skötarna får betalt för att sitta och spela Monopol, men i själva verket är det en viktig del av arbetet, att umgås och ingå i patienternas vardag.

Adidas blir lite besviken när Tommy säger att han ger upp men accepterar ändå segern och lyfter båda armarna triumfatoriskt.

– Jag är sjukt rik, konstaterar han.

Adidas är tjugotvå år men ser betydligt yngre ut med sina barnsligt runda kinder och trumpna minspel. Han har små tatueringar i ansiktet och befinner sig på H1 för att han mot betalning utförde ett antal beställningsmord för ett kriminellt nätverk.

– Vad ska du göra med alla pengar? frågar Tommy.

– En minkpäls till mamma och diamantörhängen, svarar Adidas småleende. Storebrorsan ska få en gul Ferrari, fy fan vad glad han blir.

– Och till dig själv? frågar Tommy och rättar till sportkepsen på huvudet.

– Jag vet inte, jag köper tillbaka alla mina saker som snuten snodde... och du kan få en Rolex.

– Tack.

Nu är alla patienter på sina rum och Tommy står i korridoren och väntar på arbetspassets sista moment.

Han ingår ofta i ett team med en sjuksköterska och någon av psykiatrikerna Felicia Kohler-Frost eller Gloria Madsen.

Tommy börjar bli trött, men kan inte säga att han längtar efter att cykla hem, ta en promenad med hunden och påminnas om sin ensamhet. Han kommer som vanligt sitta framför teven, öppna en burk öl och skölja ner en Stesolid.

I morgon ska han hämta ett tungt paket på ett utlämningsställe åt Alyssa eftersom Ken har problem med ryggen.

Felicia kommer ut från dagrummet, hälsar på Tommy och förklarar medan de går att de har lite dålig bemanning just nu.

Hon är troligtvis den mest sympatiska människa han har träffat. Det är genom henne han har lärt sig att respekt och medmänsklighet är det enda möjliga förhållningssättet här inne.

När Sally Solstad blev våldsam i höstas och försökte bita en skötare lyckades Felicia lugna henne utan tvångsmetoder.

– Tänk på henne som ett syskon som behöver hjälp, sa Felicia efteråt. Din syster har varit med om hemska saker. Du fanns inte där för henne då, men nu gör du det och du vill bara att hon ska känna sig trygg och lugn.

Felicia tycker att Tommy ska studera vidare, bli sjuksköterska, kanske läkare. Hon tror på honom trots att han inte tror på sig själv.

Han har förbrukat sitt eget förtroende.

Felicia är lite över trettio år, ser väldigt bra ut och har alltid sitt mörka hår i en hård knut i nacken.

Just i kväll har hon något oroligt, lite disharmoniskt över sig.

Hon tittar i telefonen och biter sig hårt i underläppen.

De är på väg mot observationsenhetens isoleringar för att distribuera kvällsmedicinen innan korridorerna släcks ner för natten.

Felicia darrar till när någon skriker inne på sitt rum och försöker sedan le åt sin överdrivna reaktion.

– Hur går det förresten med Alyssa? frågar hon.

– Jag borde aldrig ha pratat om henne, jag vet inte varför jag gjorde det, det är totalt slut, det kan inte bli mer slut, suckar Tommy.

– Okej... men det lät inte så på dig senast.

– Jag drömde bara, det kändes plötsligt möjligt när jag pratade med dig, som att jag skulle kunna bli en helt annan person och hon skulle bli kär i mig på riktigt, men det kommer förstås aldrig att ske, det vet jag.

– Men du var väl hemma hos henne och drack te? säger Felicia medan de går.

– För att jag skulle hjälpa henne med en ny router.

– Vad hände? ler hon.

– Hände? Ingenting, svarar Tommy. Jag hjälpte henne med routern och blev så fucking nervös när hon sa tack och klapade mig på axeln... Jag vet inte, jag började prata alldeles för mycket, som jag alltid gör när jag vill bli omtyckt tillbaka, även om jag vet att det har motsatt effekt.

– Du pratar ganska mycket nu, konstaterar Felicia varmt.

– Gud, förlåt, det gör jag, det var inte meningen... men det är klart att jag tycker om dig, på ett respektfullt sätt, jag menar, utan avsikter som...

Felicia skrattar på sitt vänliga sätt och han känner hur han blir svettig och försöker snabbt förklara att han givetvis vill bli omtyckt av henne, att han ser henne som sin mentor, men förstår att orden han hasplar ur sig är långt ifrån begripliga.

– Du hörde om låsen, säger hon för att hjälpa honom bort från ämnet.

– Ja, nickar han och biter ihop hårt för att inte säga någonting mer.

Den senaste veckan har de haft problem med de elektroniska låsen till flera rum på H1. En tekniker började gå igenom systemet i förrgår. Vissa lås borde bytas ut, men innan det är gjort måste all personal kontrollera dörrarna manuellt även om låsen klickar till och lampan blir röd.

Medan de går ser Tommy att korridoren är ovanligt ostädad: portionssnus och bitar av gammalt torkpapper, utspilld mat och blodiga plåster ligger på golvet.

Felicia stannar till och ser sig hastigt om, blickar tillbaka genom korridoren i några sekunder och återfår färgen i sitt ansikte. Hon går fram till dörren, drar sitt passerkort, knappar in en kod och Tommy följer med henne in i observations-enheten.

De båda stationära skötarna är just nu inne hos en kvinna som skriker med brusten röst att hon inte orkar mer.

Denna speciella enhet består av en central personalhall med stora övervakningsfönster mot de fyra avskiljningsrummen.

Felicia knackar på dörr tre och Tommy följer henne in.

Det luktar svett och urin i rummet.

Patienten som heter Nelson Olson-Person har hållits isolerad i tre veckor sedan kriminalvårdens transportenhet förde honom hit i handfängsel.

Han var våldsam vid ankomsten, blev nertagen på golvet, fick en intramuskulär injektion i höften, lyftes upp på sängen och spändes fast.

Han har sedan tidigare diagnostiserats med autismspektrumtillstånd och dömdes i tingsrätten till rättspsykiatrisk vård för att ha våldtagit, dödat och styckat tre flickor i förpubertal ålder.

Nelson är en fyrtioårig man med obesitas. Han är naken och ligger fastspänd med grova plastband kring armar och fotleder på en stålsäng som fixerats i betongen med bultar.

Filten har hamnat på golvet.

Han skakar av sig den så fort någon lägger den över honom.

Nelson är plågsamt överviktig, med förstorade bröst, tunga bukveck och fettdepåer.

Ett nätverk av gråblå blodkärl lyser igenom den vita huden.

Den väldiga bålen är gropig, full av bristningar och ser ut att flyta ut över madrassen. Mellan lår och mage pressas en liten omskuren penis fram tillsammans med den blanka pungen.

- Jag pratar inte med kvinnor, mumlar han.
- Hej Nelson, säger Felicia och går fram till honom. Jag ska ge dig din kvällsmedicin och titta på ett sår som du har fått av banden, har jag förstått ... stämmer det?
- Du stinker, säger han till Felicia.
- Nej, det gör jag inte, svarar hon vänligt.
- Din fitta luktar surt, luktar sump, sumpvatten, som gamla ...
- Nelson, avbryter Tommy. Kanske ska vi prata om nånting annat nu? Vad tror du om det? Jag tycker i alla fall att det vore bra.
- Felicia undersöker Nelsons blodiga handled.
- Innan de fyller tretton, då smakar fittorna som sockervadd, fortsätter patienten och drar i remmarna så att det knakar.
- Han tystnar tvärt när Felicia ger honom en injektion.
- Vad tyckte du om maten i kväll, Nelson? Var inte pannbiffen jättegod? frågar Tommy.
- Freud skriver att den sexuella hungern hänger upp och ner i taket som en fladdermus och slickar på alla, ler Nelson. Man kan ljuga och säga att man inte känner det, men tungan finns där hela tiden ...
- Sov gott, säger Felicia.
- Lös avföring rinner mellan Nelsons lår över gummimadrassen förbi hans blekgrå fötter och droppar ner på golvet från kortsidan.

TOMMY FÖLJER EFTER Felicia när hon lämnar avskiljningsrummet med patienten på sängen. De andra skötarna är nu tillbaka i den stora hallen. De ser båda trötta och slitna ut. Felicia slänger sina latexhandskar och säger åt dem att tvätta Nelson och lägga om såret.

– Det är fullmånen, suckar den ena skötaren.

– Patienten kommer att sova till sju ... Lossa på banden, placera ut larmmattor och sätt in extravak, säger Felicia.

– Jag kan hjälpa till att tvätta honom om ni vill, säger Tommy.

– Tack, säger skötaren förvånad.

Felicia går fram till dörren mot korridoren, vänder sig om och ser på Tommy med återhållet rädda ögon – som ett barn som tvingar sig att vara modig trots att hon egentligen vill sova i sina föräldrars säng – innan hon försvinner ut från observationenheten.

Tommy skulle inte stå ut med att göra Felicia besviken. Annars hade han antagligen berättat för henne att han blev lite kär i en patient för ett halvår sedan.

Han har själv svårt att förstå hur det kunde gå så långt.

Patienten var en ung kvinna som gjorde framsteg ihop med honom och efter hand fick de ett allt större känslomässigt förtroende för varandra.

Ett par gånger pussade hon honom lekfullt på munnen.

Han sa att hon inte fick göra så, men hon skrattade bara och svarade att hon inte kunde låta bli.

Det stora misstaget skedde en kväll för tre månader sedan.

Tidigare samma dag hade han åkt hem till Alyssa för att hon hade dålig avrinning i duschen.

I trappan mötte han Ken som var på väg till gymmet och sa att Alyssa var nere i tvättstugan, men att han lämnat ytterdörren olåst.

Tommy ringde ändå på, väntade och gick sedan in i hallen och ut i vardagsrummet.

På teven syntes en film på ett par som hade sex. Det tog några sekunder för Tommy att förstå att det var Alyssa och Ken som spelat in sig själva. Hon hade bara på sig en röd, genomskinlig behå och satt gränslösligt över hans höfter.

Alyssa var upphetsad på ett sätt som hon aldrig varit med Tommy.

Munnen var öppen och ögonen rullade bakåt så att de blev helt vita varje gång Ken gled in i henne.

Tommy gick till badrummet, rensade vattenlåset i duschen med darrande händer, slängde de stora klumparna av hårstrån och tvålrester och skyndade ut för att slippa möta Alyssa.

Han åkte hem till sig, mådde dåligt, borde ha anmält sig sjuk och stannat hemma, men tog i stället femton milligram morfin och gick till sitt nattpass.

De var som vanligt underbemannade och han blev tvungen att svara på ett trygghetslarm ensam.

Det var den unga patienten som pussat honom några gånger. Hon hade placerats på observationsenheten igen efter en incident, men reagerat dåligt på en medicin.

Han gick in till henne, lossade remmarna från hennes anklar och handleder, drog bort de svettiga lakanen och bäddade rent.

Hon var svag och behövde hjälp att få av sig sina våta kläder och duscha.

Som naken var hon en älva.

När han sedan torkade henne försiktigt med en handduk slog hon plötsligt armarna om hans nacke och kysste honom djupt.

Han var fortfarande påverkad av opioiden när han försiktigt bar henne till sängen.

Övrig personal hanterade ett allvarligt suicidförsök.

Den centrala hallen utanför observationsfönstren var tom och avskiljningsrummen är inte kameraövervakade.

Allt var inbäddat i någonting mjukt och överkligt när han la sig över henne.

Han minns värmen från hennes vagina, sina förtvivlade stötar, hennes korta små stön, sitt eget bultande hjärta och hur hörselgångarna tycktes fyllas av vatten.

Han reste sig på skakiga ben, vacklade undan och blev iskall av rädsla.

Innan Tommy hann be om förlåtelse sa hon med ett stort leende att hon ville göra det igen, varje natt.

Efteråt kan han inte förstå hur det kunde ske.

Han har sett till att jobba med patienten så lite som möjligt och har inte varit ensam med henne en enda gång efter det som hände. Fortfarande överväger han att anmäla sig själv, men vet att han i så fall kommer att bli arbetslös.

Tommy hämtar latexhandskar, rengöringsmedel, soppåsar och pappershanddukar och följer kollegorna in till Nelson igen.

Han sover redan och snarkar surrande.

Lukten av avföring är skarp i avskiljningsrummet.

De lossar remmarna och sköterskan tvättar såret på handleden och sätter på ett plåster.

Tommy och den andra skötaren rengör madrass, sängunderrede och golv innan de tvättar patientens stjärt och lår så gott det går.

Ibland när Tommy inte har kunnat sova på några dygn ser han en gråsvart demon i Helix nattliga korridorer.

Den vill dra med honom in till patienten igen, till den lilla älvan med det förväntansfulla leendet.

Han hamnar i någon sorts trans.

Det är nästan omöjligt att vända bort blicken.

Demonen är vävd av miljoner svärmande flugor.

En lång, suddig gestalt.

Kvinnan i avskiljningsrum 1 har börjat skrika igen och de plockar snabbt ihop sina saker och tar med sig soppåsarna ut.

– Vi måste in till henne, säger skötaren. Men skulle du vilja hålla ett öga på Jasmin i fyran så länge... hon ska tydligen duscha igen.

– Okej, svarar Tommy trots att han egentligen har rast.

De tackar och låser upp dörren till den skrikande kvinnan.

Tommy tvättar händerna och går sedan över till rum 4 och ser att Jasmin redan befinner sig i det enkla badrummet. Han stannar utanför tillsyningsfönstret. Det finns persienner på personalens sida men de är aldrig någonsin nerdragna.

Hon står i duschen så nära att han hade kunnat röra henne om glaset inte funnits. Vattnet ångar och hennes axlar rodnar av värmen.

Hon är kortklippt, har ett söndergråtet ansikte, tunga bröst med stora ljusa vårtgårdar, pösig mage och mörkt gråsprängt könshår.

Hon tar hela tiden mer tvål ur dispensern och gnuggar sig hårt mellan benen.

Jasmin har varit i öppenvården i omgångar efter att ha utsatts för en gruppvåldtäkt när hon var trettiofem, men för ett år sedan tog hon sig in hos ett ungt par i Gustavsberg och torterade dem sexuellt i flera dagar tills de båda slutligen förblödde.

När hon förstår att hon är iakttagen vänder hon sig bort från fönstret. Över ryggen och stjärten syns djupa rivmärken. Hon pumpar gång på gång ut mer tvål i handen. Golvbrunnen hinner inte ta emot det löddriga vattnet.

– Går det bra? frågar skötaren bakom Tommy.

– Hon tvättar sig, jag tror inte att hon kan sluta, svarar han och rättar till basebollkepsen.

– Jag vet, vi går in till henne.

– Bra.

– Tack för all hjälp, säger skötaren.

– Självklart, svarar Tommy.

Han lämnar observationsenheten och börjar gå genom den nattdunkla korridoren utmed de intagnas slutna dörrar.

Hans rosa sandaler klickar mot mattan.

Han har försökt förklara för alla att de var svarta på bilden i katalogen när han beställde dem.

Vanligtvis brukar en hel del personal röra sig i korridorerna vid den här tiden, när alla ska komma till ro inför natten.

Men nu är det tyst, alldeles för tyst på avdelningen.

Det känns som den märkliga tomhet som kan uppstå före ett åskoväder, när världen drar efter andan och fåglarna slutar sjunga.

Han tänker på Felicias blick alldeles nyss innan hon försvann ut i korridoren. Det var som om hon också bar på en obehaglig föraning.

Skenet från den svaga nattbelysningen blänker blått i golvet.

Tommy noterar en märklig liten stjärna av stjärkar och tunna rötter som ligger bland hår och dammtussar i ett hörn.

Ett sprakande ljud anas, som statisk elektricitet, som det skira knastrande som hörs när man drar en tröja över huvudet.

Det känns som om han har hamnat i ett glapp i verkligheten.

Kanske öppnade han fel dörr och gick in i en parallell korridor när han lämnade den andra enheten bakom sig.

En lukt av vidbränd mat når honom och får hans tidskänsla att svaja till.

Korridoren viker av i en rät vinkel tio meter bort och sträcker sig sedan ytterligare tjugo meter fram till personalavdelningen.

Tommy märker att han har blivit vaksam.

Han känner att den grå demonen är nära nu, ryser över ryggen, stannar till och vänder sig om.

Han blinkar hårt och försöker skärpa blicken.

En slingrande rörelse anas i mörkret ovanför älvans slutna dörr.

Låsets blanka delar blinkar till.

Ett hoppande sken når honom bakifrån och han vänder sig runt som i en dröm.

Allt är som vanligt.

Han vet inte längre om han såg ljuset på riktigt.

En av patienternas dörrar står på glänt, han går fram och trycker igen den och känner på handtaget. Den har inte gått i lås och han stänger dörren hårdare när ett litet ljussken når honom från sidan.

Små lysande partiklar glittrar i luften längst bort, precis innan korridoren viker av åt vänster.

Hjärtat börjar slå snabbare.

Han tar tag i personlarmet och går försiktigt framåt.

Nya svävande prickar av ljus ansluter till de andra och han börjar tänka på Sally med eldflugorna i huvudet.

Den brända lukten känns starkare nu.

De små virvlande blossen svärmar och blir fler och fler.

Tommy når fram till hörnet och stannar.

Det är helt tyst förutom ett svagt sprakande, knastrande ljud.

Han drar efter andan, fortsätter runt och kvider till av rädsla.

Kroppen fylls av adrenalin.

Glödande partiklar flödar fram mot honom.

I slutet av korridoren, fem steg från personalavdelningen, brinner en stor fackla.

En övertänd människa står på knä på golvet.

Flammorna störtar uppåt med väldig kraft.

Innertaket har fattat eld.

Människan ser ut att vara omslingrad av en brinnande orm.

Håret flamar och munnen är öppen.

Hon skriker av ohygglig smärta trots att ingenting hörs.

Tommy trycker på personlarmet och ser nu att det är Felicia som brinner. Blod rinner ur hennes näsa och kinderna är svarta. Ena armen böjer sig i en märklig vinkel när senorna drar ihop sig. Hon vajar knastrande och faller sedan långsamt ner på sidan omsluten av flammor.